

Pavel říká: Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“

Z vyjmenovaných ctností je tedy zvlášť vyzdvížena láska.

I. NIKDO NEMŮŽE ŽÍT BEZ LÁSKY

Nikdo nemůže žít bez lásky, ani nemocný, ani zdravý. Bez lásky se ze světa stává chaos. Jedna paní poslala své nemocné sousedce pohlednici s průpovědkou o smyslu života. Na to nemocná žena právem namítla: „Nemyslíte si, že by bylo lepší, kdyby mi sousedka obstarala nejnütnější nákupy nebo umyla nádobí, které zůstalo za několik dní?“ Člověk nemůže žít jen z moudrých průpovědek!

Laskavé jednání vůči lidem kolem nás se všemi jejich zvláštnostmi a zlozvyky není snadné; při všech zklamáních, která bolestně prožíváme; se všemi nezdary, záhadami a porážkami na naší životní cestě. To vše nás může vnitřně vysát, vyžádat si mnoho sil. Připomeňme si radu Mistra Eckharta, kterého se ptali, který člověk, která hodina a který skutek v životě jsou nejdůležitější. Mistr Eckhart odpověděl: „Nejdůležitější člověk je ten, kterého právě potkáváš, nejdůležitější hodina je právě přítomná a nejdůležitější čin je skutek lásky, který můžeš udělat právě teď. Zítřka by už mohlo být pozdě.“

1. Každý má svého bratra Ábela

Na naší zemi existuje jeden hřích, který zaručeně vede do záhuby: egoismus. Egoista myslí jen na sebe; vidí výhradně vlastní výhody, stále znovu se obohacuje na úkor druhých. Protikladem egoismu je láska, služba druhému. Kdo „slouží“ a bere toto slovo naprosto vážně, nestaví do popředí sám sebe, ale druhého. Ten, kdo miluje, nepřestává přemýšlet o tom, jak by mohl druhého utěšit, pomoci mu nebo mu udělat radost. „*To je povaha lásky, že slouží a nepanuje.*“

Ve svém každodenním životě neustále zjišťujeme, že se mnozí z nás odnaučili službě, odnaučili se být pro druhé, rozdávat lásku. A přece je to životně důležité. Otázka pro každého z nás zní: „Jak můžeme pomoci lidem, kteří žijí vedle nás, co pro ně můžeme udělat?“ a ne: „Jak bychom se o sebe postarali, jak bychom získali nějakou výhodu?“ Jak se jim vyhnout, abych měl pokoj a nic po mně nechtěl!

Nikdo z nás není zbaven povinnosti sloužit druhému. Každý má svého „bratra Ábela“. Nikdo není zbytečný, nikdo není bezcenný. Ranní modlitba: „*Pane, otevři mé oči, uši, ústa a srdce, abych nezačínal dnešní den lhosejně nebo dokonce rozmrzele. Probud' ve mně schopnost upřímnou láskou a srdečností rozehrávat chlad mezi lidmi! Dej, ať alespoň trochu přispěji k tomu, abychom my lidé žili pospolu! Amen.*“

2. Láska nezná hranic

Jedna novinářka se na cestě kolem světa dostala v Africe do domu pro malomocné. Viděla, jak misijní sestra obvazovala hničící rány jednoho malomocného. „Sestro,“ řekla novinářka, „obdivuji vás, nedělala bych to za milion dolarů.“ Řeholnice odpověděla: „Já také ne.“ Chtěla tím vyjádřit, že neslouží malomocným za milion dolarů, ale z lásky ke Kristu. Existují ještě jiné motivy našeho jednání vůči bližním, než jen peníze. V životě není nejdůležitější výkon, který lze změřit, ale výdrž na místě kam nás Bůh postavil, být zde pro druhého, kterého nám Pán právě přiřkl do ruky.

Jsmo Božím obrazem – ale Bůh je láska. Proto jsme i my stvořeni pro lásku. Kdo nemiluje, mívá se se svou podstatou. Každý se ve svém životě – někde a někdy – setkává s lidmi, který může (musí) darovat svou lásku. **Hledejme** proto příležitost k lásce, k životu pro druhé! A to zadarmo, prostě jen tak, docela samozřejmě! Již pouhá otázka: „Jak se vám daří? Nebo: „Přejete si něco?“ může vyvolat řetězovou reakci dobrých skutků.

Láska je ctnost, kterou člověk nemá jednou provždy, nýbrž se o ni musí každý den znovu starat. Kdo to činí, **kdo především v modlitbě prosí** o schopnost k lásce, smí očekávat, že jeho život dostane „tvář“.

3. Když ho máš rád, nekouše

Uprostřed silnice se objevil velký pes se zuřivými očima. Strachy jsem zůstal stát. Vtom vidím, jak z blízkého domu vychází nějaký chlapec. Blíží se ke psu a chce ho pohladit. Zděšeně na něj křičím: „Pozor, je zlý!“ Chlapec se však ke mně bezstarostně obrátí a povídá: „Když ho má člověk rád, tak nekouše!“ Tak jsem dostal lekci. Denně se setkáváme s lidmi, kteří nám jsou proti myslí, se kterými jsme se někdy nepohodli, kterým bychom šli nejraději z cesty. Pokusme se jednou mít rádi i tyto lidi, být k nim přátelští – a oni nebudou kousat! Denně ale také potkáváme sami sebe a objevujeme, že i my sami – možná ne vždycky, ale občas – „ceníme zuby“ a zuřivě kouleme očima jako onen pes. Pokusme se mít soucit sami se sebou, být k sobě vlídní, mít se opravdu rádi!

Ten, kdo opravdu miluje, nezřídka stojí nenápadně na „osamělém místě“. **Láska je ctnost neokázalosti.** Láska nenechá člověka, byť sebeodpudivějšího, padnout. Láska nepočítá, nesčítá, co vyjde „pod čarou“.

Jednoho velice zaneprázdněného muže, který přesto vždycky působil naprosto uvolněně a soustředěně, se jednou zeptali, jak to dokáže, že navzdory mnoha vnějším požadavkům zůstává stále vnitřně klidný a vyrovnaný. Odpověděl takto: „Stojím-li, tak stojím, jdu-li, tak jdu, sedím-li, sedím, jím-li, tak jím, mluvím-li, tak mluvím...“ Nato zase lidé: „To přece děláme také!“ Ale muž namítl: „Ne... sedíte-li, už stojíte, stojíte-li, už běžíte, běžíte-li už jste u cíle...“ Myšlenkami jste vždycky už daleko napřed, někde úplně jinde, proto jste také vždycky rozpolceni a rozptýleni.

5. Milujte své nepřátele!

Chruščov byl jako host ve Francii a navštívil několik kostelů a katedrál. Jeden z reportérů se ho zeptal, co si vlastně myslí o Ježíši. Chruščov nezastával běžné komunistické učení, totiž názor, že Ježíš vůbec nežil. Spíše se žoviálně vyjádřil: Kdyby Kristus žil ještě dnes, byli bychom určitě dobří přátelé. Kristus se zasazoval za ty, kdo se lopotí a jsou obtíženi a totéž prý dělá i on. V jednom by ovšem Ježíše následovat nemohl. Ten řekl: Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou!“ On by se zachoval úplně jinak. Není sám s takovým názorem. Všichni známe ty myšlenky typu: „To si nedám líbit – to mu spočítám – to si odpýká – pomsta bude sladká – jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá – oko za oko, zub na zub...“

- Kolik místa dávám ve svém srdci těmto myšlenkám?
- Mám v sobě ducha služby nebo chci ovládat?
- Jsem lhosejný?
- Jaké drobné projevy lásky mohu uskutečňovat?
- Necením zbytečně zuby a nevrčím? Nejsem kousavý?
- Mám smysl pro zdarmadanost nebo počítám?

Naplň nás svou láskou. Tankování...